

Sygn. akt V CZ 66/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T.Ś.

przy uczestnictwie B.K. i B.N.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 października 2017 r.,

zażalenia wnioskodawczyni na postanowienie Sądu Okręgowego w C.

z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 23 marca 2017 r. oddalającego apelację wnioskodawczyni w sprawie o zasiedzenie. Podkreślił, że dnia 22 maja 2017 r. pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł skargę kasacyjną, jednakże uprzednio nie został złożony wniosek o sporządzenie i doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem, co spowodowało utratę uprawnienia do wniesienia skargi kasacyjnej.

Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł do Sądu Najwyższego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 1 czerwca 2017 r., w którym zarzucił naruszenie art. 398⁵ § 1 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie kwalifikacji prawnej krzywdzącej wnioskodawczynię w sytuacji z pozoru nieuregulowanej przepisami dotyczącymi skargi kasacyjnej oraz niezastosowanie art. 369 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. w nieuregulowanej kwestii wniesienia skargi kasacyjnej bez wniosku o sporządzenie uzasadnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego niemal jednomyślnie przyjmuje się, że skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem. Jeżeli zatem strona w terminie tygodniowym nie zażądała doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem (art. 387 § 1 k.p.c.), termin dwóch miesięcy przewidziany w art. 398⁵ § 1 k.p.c. nie może rozpocząć biegu, nie jest więc możliwe wniesienie skargi kasacyjnej (zob. postanowienia z 29 kwietnia 1997 r., II UZ 19/97, OSNP 1998, nr 4, poz. 137, z dnia 15 listopada 1999 r., III CZ 126/99, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2001 r., II CZ 146/00, OSNC 2001, nr 12, poz. 180, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 31/08, niepubl., z dnia 26 sierpnia 2008 r., I CSK 342/08, niepubl., z dnia 13 stycznia 2009 r., I PZ 36/08, niepubl., z dnia 20 stycznia 2011 r., I PZ 39/10, niepubl., z dnia 2 marca 2012 r., I UZ 38/12, niepubl., z dnia 10 października 2012 r., I CZ 100/12, niepubl., z dnia 20 grudnia 2013 r., III CSK

322/13, niepubl., z dnia 20 grudnia 2013 r., III CSK 322/13, niepubl., z dnia 29 kwietnia 2015 r., IV CZ 8/15, niepubl., z dnia 28 stycznia 2016 r., II CSK 431/15, niepubl., z dnia 16 marca 2016 r., IV CZ 4/16, niepubl., z dnia 14 listopada 2016 r., I PZ 18/16; odmiennie wyrok z dnia 15 lutego 2017 r., II CSK 246/16, niepubl.). W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2016 r., V CZ 73/16 (niepubl.) przyjęto, że art. 398⁵ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność odpowiedniego zastosowania art. 369 § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym. Z tych samych względów art. 398⁵ § 1 k.p.c. wyłącza dopuszczalność odpowiedniego zastosowania art. 369 § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym.

Z przedstawionych powodów orzeczono, jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.).